

Jim Quillen

VĚZNĚM

V ALCATRAZU

Očité svědectví
dramatického pokusu o útěk
z nejtřeženější věznice na světě

OMNIBOOKS

Copyright © Jim Quillen, 1991
First Published in the United States of America
as INSIDE ALCATRAZ by Golden Gate National Park Conservancy

Translation © 2016 Vlastimil Dominik

ISBN 978-80-87788-69-1 (pdf)

Jim Quillen

**VĚZNĚM
V ALCATRAZU**

Očité svědectví
dramatického pokusu o útěk
z nejtřeženější věznice na světě

OMNIBOOKS

2016

*Tuto knihu bych chtěl věnovat
své milující manželce Leoně Marii Quillenové.
Děkuji Ti za Tvou trpělivost, povzbuzování a pochopení
pro mé náhlé změny nálady, které jsem prožíval
při vybavování si nepříjemných vzpomínek nezbytných
k napsání této knihy.
Bez toho bych ji nikdy nedokončil.*

Autorova poznámka

Tato kniha je autobiografií popisující postupný a zrádný proces zaplétání se do zločinu. Ukazuje, jak se drobné porušování zákonů, pokud se mu nezamezí, rozvine do velkých trestných činů. Důsledkem může být smrt nebo dlouhodobá ztráta svobody, ponížení a hanba.

Jenom díky milostivosti Boha a jeho přímluvě se mi podařilo odvrátit beznadějně dlouhé uvěznění. Jeho pomoc a odpuštění mi umožnily získat svobodu, rodinu a užitečné a přínosné místo ve společnosti.

I když mě udělení prezidentské a guvernérské milosti potěšilo, ještě větší radost by mi udělalo, kdyby tato kniha odradila další lidi od takových chyb, jaké jsem udělal já.

Vězení nemá žádné tajemné kouzlo. Je to jenom osamělost, strach, zármutek a lítost.

Když jsem tuto knihu psal, rozhodl jsem se uvést pouze a jen pravdu bez jakéhokoliv přehánění nebo překrucování faktů. Mnohé moje úsudky a názory jsou založeny na tom, co jsem osobně viděl nebo slyšel. V ostatních případech jsem musel spoléhat na svou osobní zkušenost a na rozhovory s důvěryhodnými dozorci a vězni. Myslím, že jsem díky tomu došel k logickým a rozumným závěrům. Psal jsem bez zášti a bez úmyslu očernit, pomluvit nebo poškodit jakoukoliv osobu. Měl jsem v úmyslu popsat Alcatraz, jeho správu, celou vězeňskou správu, dozorce a vězně jak skutečně existovali.

Alcatraz byl vždy věznicí zahalenou tajemstvím a mnohá fakta a události v něm se před veřejností tajily. Veřejnost směla vědět jen to, co vězeňská správa a správa věznice chtěly, aby se dověděla. Hodně z publikovaných informací bylo zkreslených, přehnaných nebo opomíjených se zavádějícími prohlášeními nebo nepravdami.

V mnoha konfliktních případech se provinili vězni a nemám v úmyslu jejich činy obhajovat. Smyslem vězení je zbavit zločince svobody a nikoli je psychicky, mentálně a duchovně týrat tak, až je pro ně smrt

přijatelnější než pobyt v takovém vězení.

Nechávám čtenáře, aby sami posoudili, jestli to není důvod, který vedl některé vězně k tak otřesným činům.

Jim Quillen

1991

Předmluva

ALCATRAZ, 28. SRPNA 1942, 23 HODIN

Ocelová brána se s třesknutím zavřela a zdálo se, že ten zvuk vnáší definitivnost do všeho, co může život nabídnout.

Vešel jsem do malé šedivé cely dva krát tři krát dva metry, která měla být na následující roky mým domovem. Před sebou jsem uviděl železnou postel se slanníkem a zmuchlaným špinavým polštářem. Osvětlená byla jen velkými stropními světly zvnějšku natolik, aby dozorcí mohli vězně každý večer několikrát spočítat.

Všiml jsem si, že v cele je záchodová mísa bez sedátka. Na konci postele, hned vedle záchodu, bylo malé umyvadlo jen s jedním koutkem. Studená voda! Nad umyvadlem byla po celé šířce cely jediná polička. Vedle postele byl na zdi připevněný malý kovový stolec, který se dal sklápět dolů. To byl můj domov. Ve svých dvaadvaceti letech jsem si uvědomil, že to bude na řadu let můj domov, moje budoucnost – a možná místo, kde zemřu.

Když jsem se rozhlédl, připadalo mi, že mě ta místnost obklíčila s výrazným pachem, který mě dusil. Najednou mi došlo, že to je odér, se kterým se musím naučit žít, pach značkovače, jenž mi dal novou identitu. Byla na mém ložním prádle a na oblečení a dělala ze mne další nulu ve světě zločinu. Naplno se mě zmocnilo poznání, že už nejsem osoba, ale AZ-586, zločinec odsouzený ke čtyřiceti letům odnětí svobody ve federálním vězeňském systému.

Pak jsem vzal na vědomí lidi kolem sebe. Někteří byli vzhůru, protože jsem slyšel slabý šepot z jedné cely do druhé, jak si předávají zprávu, že sem přivezli „rybu“. To vyvolalo u některých vězňů naději, protože pokaždé, když přišla nová „ryba“, to obvykle znamenalo, že by někteří „nadlouho sedící“ mohli být přeloženi do jiné věznice.

Poznal jsem, že moje cela nebyla jenom tmavá a pochmurná,

ale také studená a byl v ní průvan. I když jsem věděl, že neusnu, alespoň se na zbytek noci trochu zahřeju, když si lehnu do postele.

Při chystání postele mě polekal náhlý záblesk světla přímo do očí. Byl to dozorce sčítající vězně. Zeptal se mě, proč jsem v posteli oblečený. Vysvětlil jsem mu, že jsem nový přírůstek a právě jsem přišel. Varoval mě, že jestli nebudu do pěti minut svlečený v posteli, mohl bych se dovědět jak na „Skále“ vypadá „díra“. To moji přípravu ke spánku hodně urychlilo.

Jak jsem tam ležel, začal jsem si v hlavě probírat různé historky, které jsem o Alcatrazu slyšel. Je dost dobře představitelné, že jsem toho tu noc moc nenaspal.

V oblasti Sanfranciské zátoky jsem strávil celý svůj život, a tak mi pověst Alcatrazu nebyla neznámá. V duchu jsem si vybavoval spoustu příběhů, které jsem příležitostně slyšel, četl a bezvýhradně jim věřil. Ovšem brzy jsem měl na vlastní kůži poznat, že zatímco některé historky byly vymyšlené nápadité verze fantazií obdařených spisovatelů, většina byla skutečně pravdivých. Ke svému zděšení jsem si nemohl vzpomenout, že bych o tomto vězení nebo jeho vězňích někdy slyšel něco příznivého.

„Resocializace“ do slovníku Alcatrazu nepatřila a nikdo na ni ani nepomyslel. Smyslem této instituce bylo ukázat vzpurným vězňům, že jejich nedisciplinovaný způsob života definitivně skončil. Vzpomněl jsem si, že se vězení říkalo „Hellcatraz“ a „Dábelský ostrov Ameriky“. Živě jsem si vybavoval historky o brutalitě a tvrdém vězeňském režimu. Mezi těmi mnoha fakty, o kterých jsem četl nebo slyšel, když jsem byl v San Quentinu (také v drsném vězení), byl nedostatek výsad přiznávaných vězňům v Alcatrazu.

Začal jsem přemýšlet o své minulosti. Jak jsem se mohl během několika krátkých let dostat ze státní věznice do nejtvrďšího a federálního vězení ve Spojených státech s tou nejhorší pověstí?

Dobře jsem si vzpomínal, jak mě pořád dokola varovali: „Jestli nezměníš své chování, skončíš na zbytek života ve vězení!“ Byla to pravda. Cesta ke zločinu a sebezničení se dá v běhu života snadno najít, ale jak na ni člověk vejde, velice obtížně ji opouští.

1

RYCHLÉ DOSPÍVÁNÍ

Narodil jsem se 16. září 1919 v kalifornském San Francisku. Můj otec byl člověk, který nevěděl, jak dát najevo city a lásku. Celý život věnoval tomu, aby byl dobrým zaměstnancem firmy, u níž pracoval.

Byl to tichý nemluvný muž a přísný autoritář, který měl tendenci používat fyzické tresty. Moje matka byla velice milá žena s jedním velkým problémem – alkoholismus. Netuším, jak dlouho to trvalo před mým narozením a neměl jsem možnost se toho o ní moc dovědět nebo ji dobře poznat, protože když mi bylo sedm let, tak nás opustila. Víím, že se jí otec snažil všemožně pomoci, ale bylo to marné.

Teď, když pracuji ve zdravotnictví, si uvědomuji, že alkoholismus je nemoc; ale když jsem byl starší, často jsem si říkal, co ji do toho stavu dovedlo. Jsem si jistý, že svým způsobem měla své děti ráda – moji mladší sestru Kay a mě – ale jsem také přesvědčený, že to jediné, co potřebovala, bylo víc alkoholu. Jejimi životními prioritami tehdy byly alkohol, manžel a až potom děti. Já a moje sestra jsme nebyli špatné děti. Vlastně bych řekl, že jsme byli normální průměrné děti a chovali jsme se docela slušně. Ale pokud jde o mne, mělo se to brzy změnit.

Mé vzpomínky na dětství, kdy jsme byli ještě pohromadě jako rodina, jsou většinou divoké nebo smutné. Dnes mám jen tři výrazné vzpomínky na matku a všechny jsou spojené s hrubostí a smutkem.

Ta první je, jak sedím s otcem a matkou jednou večer těsně před Velikonocemi u krbu. Připravujeme velikonoční košíček pro mou sestru, která spí v jiném pokoji. Smějeme se a dobře se bavíme. Matka popíjela, ale nedělala žádné problémy. Seděla před krbem. Otec seděl zády ke dveřím, které vedly do předsíně a z ní se šlo do koupelny a do

ložnice mých rodičů.

Matka se omluvila, že musí jít do koupelny. Když jsem slyšel, že se vrací, díval jsem se na otce. Otevřela dveře, několik vteřin váhala, a pak sáhla do bedny se dřevem na topení vedle otce a vytáhla z ní velké poleno. Otec nevěnoval jejímu návratu zvláštní pozornost, protože vyráběl košíček pro Kay. Matka, místo aby vešla do místnosti a sedla si, najednou tím kusem dřeva praštila mého otce do hlavy. Dodnes si pamatuji na ten strašný zvuk.

Nechápu jak je možné, že ho nezabila. Jsem si jistý, že to měla v úmyslu. Způsobila mu velkou tržnou ránu na hlavě, ale neztratil vědomí. Byl natolik při smyslech, že se odkulil stranou, takže ho matka nemohla znovu udeřit. Když se postavil, poleno odhodila na zem a utekla do koupelny, kde se zamkla.

Když se otec šel nechat ošetřit, vzal moji sestru a mě s sebou. Lékař mu ránu zašil a řekl mu, aby šel domů a zůstal v klidu. Když jsme přišli domů, byla matka pryč. Odešla na několik dní a po návratu jí otec od-pustil a vzal ji zpátky. Naše životy se vrátily do stejných zaběhnutých kolejí.

Matka si kupovala alkohol kdykoliv k tomu měla příležitost. Můj otec byl k jejímu chování velice tolerantní, ale když se jí podařilo vyvolat hádku, dokázal být také hodně útočný. Tenkrát to nebylo pro ni nijak těžké, zvláště když byl můj otec unavený. Tenhle nedostatek ohleduplnosti měl na nás všechny neblahý vliv.

Někdy po té události, kdy otce praštila polenem a kdy už bylo všechno celkem v pořádku, se matka znovu opila. Když otec přišel z práce domů, tak ho to našťvalo, ale měl s ní trpělivost. Požádal ji, aby už nikdy nepila a ona souhlasila. Během večera se jí podařilo ještě si párkrát přihnout a začala otcí hrubě nadávat. Nakonec jí řekl, že ten její chlast najde a vyhodí ho, protože je hlasitá a sprostá.

Najít její skříše nebylo jednoduché, protože v tom kam schovat své zásoby byla vynalézavá. Ale otec byl tvrdohlavý a cílevědomý člověk, takže po velkém pátrání její zásoby našel a obsah láhví vylil. To matku tak rozčílilo, že začala být agresivní. Otec ji uklidňoval a přesvědčil ji, aby šla do postele. Souhlasila s tím, ale řekla mu, že s ní nesmí spát ve stejné místnosti.

Bydleli jsme v malém domku s jednou ložnicí a já a moje sestra jsme spali na rozkládacím divanu. Když byla matka opilá, tak otec

musel často spát s námi. Druhá vzpomínka na mou matku je spojena s nocí, kdy jsem byl se sestrou v posteli a nějakou dobu jsme už spali. Probudil mě matčin křik a nadávky a otec trhal všelijaké věci a hledal její alkohol. Všechen ten rozruch mě vyděsil a bál jsem se, že otec bude zase zraněný. Ovšem protože jsem byl ospalý, brzy jsem zase usnul a znovu mě vzbudil otec, jak si šel lehnout do postele k nám.

Tehdy jsem měl malého hnědobílého foxteriéra, kterému jsem říkal Spotty. Vždycky nám spal u nohou v naší posteli. Vzpomínám si, jak otec psa vyháněl, protože zabíral celou dolní část postele na otcově straně.

Myslím, že my tři jsme na nějakou chvíli usnuli a pak nás vzbudil štěkot a zuřivé vrčení psa. Otec ho okřikl, aby zmlkl. Asi si myslel, že štěká na něco venku, ale pes nepřestával. To bylo neobvyklé, protože mého otce vždy poslechl. Otec pak usoudil, že ten pes potřebuje jít ven, takže vstal, přešel několik kroků k předním dveřím a otevřel je. Když vyšel na čerstvý vzduch, uvědomil si, že je mu špatně a točí se mu hlava, ale po několika nádeších ho to přešlo.

Najednou si uvědomil, že je dům plný plynu. Běžel zpátky k posteli, popadl mou sestru a vykřikl na mě, abych utíkal za ním. Vyběhl s Kay na verandu a pak se vrátil ke mně, aby mi pomohl dostat se ven. Když jsem přišel na verandu, viděl jsem, že je moje sestřička modrá v obličeji a za chvíli by byla určitě mrtvá.

Otec nás nechal na verandě a šel dovnitř hledat naši matku. Cestou otevřel všechna okna, aby tam neomdlel. Prohledal celý dům, ale matka byla pryč. Chvíli po tom, co jsme všichni usnuli, zřejmě vstala, vyšla zadními dveřmi ven, obešla dům k předním dveřím a škvíru mezi nimi a podlahou utěsnila hadry. Pak šla zpátky do domu, otevřela všechny plynové kohoutky, včetně několika starých vývodů ve zdi. Potom vyšla zadními dveřmi a zamkla je za sebou. Také škvíru u zadních dveří ucpala hadry. Jsem si jistý, že byla s někým dohodnutá, aby ji tam vyzvedl, protože jsme bydleli příliš daleko od města na to, aby tam šla pěšky.

Už nikdy se k nám nevrátila.

Otec vzal mou sestru a mě k doktorovi na vyšetření. Byli jsme všichni v pořádku, takže nás poslal domů a šli jsme si lehnout. Po této události si můj otec uvědomil, že už nikdy nebude jeho manželkou a naší matkou. Někakou dobu se pokoušel udržet nás tři pohromadě

tím, že nás svěřil rodině, která bydlela několik bloků od nás. Nefungovalo to, protože jsem se prostě sebral a šel domů. Pak se rozhodl, že mě nechá bydlet doma s ním.

Budil mě ráno, když odcházel do práce a říkal mi, abych se připravil do školy. Já jsem vstal, ustlal jsem postel, udělal si snídani, oblékl se a šel jsem do školy. V poledne jsem běžel domů (asi tři bloky), udělal si sendvič a vrátil se do školy. Po škole jsem se vrátil domů, umyl nádobí, prostřel na stůl, oloupal jsem brambory a čekal jsem na otce, až se vrátí z práce, aby udělal večeři. Docela to fungovalo, a i když mi matka chyběla, byl jsem šťastnější doma, než kdybych žil u někoho cizího. Každý den jsem také ušel tu krátkou vzdálenost a navštívil jsem svou sestru.

Všechno šlo dobře, dokud se otec nerozhodl chodit do večerní školy. Přišel z práce domů, uvařil večeři, najedl se, a pak odešel do školy. Každý večer jsem tak od šesti do jedenácti hodin, někdy ještě déle, zůstával sám. Nejprve jsem chodil každý večer navštěvovat svou sestru, ale jednou jsem se porval se synem z rodiny, u které bydlela, a už jsem tam nesměl bez otce chodit, což bylo možné jenom o víkendech.

Brzy jsem se přidal k partě kluků, kteří byli o několik let starší než já. Chodili jsme na nábreží, probíhali mezi odstavenými nákladními vagóny a někdy jsme dokonce odstranili plombu, abychom se podívali, co je uvnitř. Poflakoval jsem se s tou partou dost dlouho, dokud je nechytli při vloupání do vagónu a neposlali je do polepšovny. Naštěstí jsem s nimi ten večer nebyl. Už si nevzpomínám proč, ale díky tomu mě s nimi nezavřeli.

Během let, kdy se formoval můj charakter, jsem se směl courat úplně volně a bez dozoru po venku. Myslím, že v souvislosti s tou partou, kde byli kluci o tolik starší než já, jsem zjistil, nebo se alespoň domníval, že jsem stejný drsňák jako oni a mohu dělat to, co oni. Jsem také přesvědčený, že mi to dodalo pocit možnosti zpochybňovat autoritu a že jsem dost chytrý na to, abych si dělal, co chci. Byla to samozřejmě chybná úvaha, jak jsem zjistil po letech, když jsem byl ve vězení.

Má třetí vzpomínka na matku je také z doby, kdy jsem ji viděl naposled. Šel jsem do školy jako obvykle. Asi v jedenáct hodin dopoledne mě zavolali do ředitelny. Řekli mi, že mám jít ihned domů, převléct se do svých nejlepších šatů a čekat na otce, až si mě vyzvedne. Po hodině